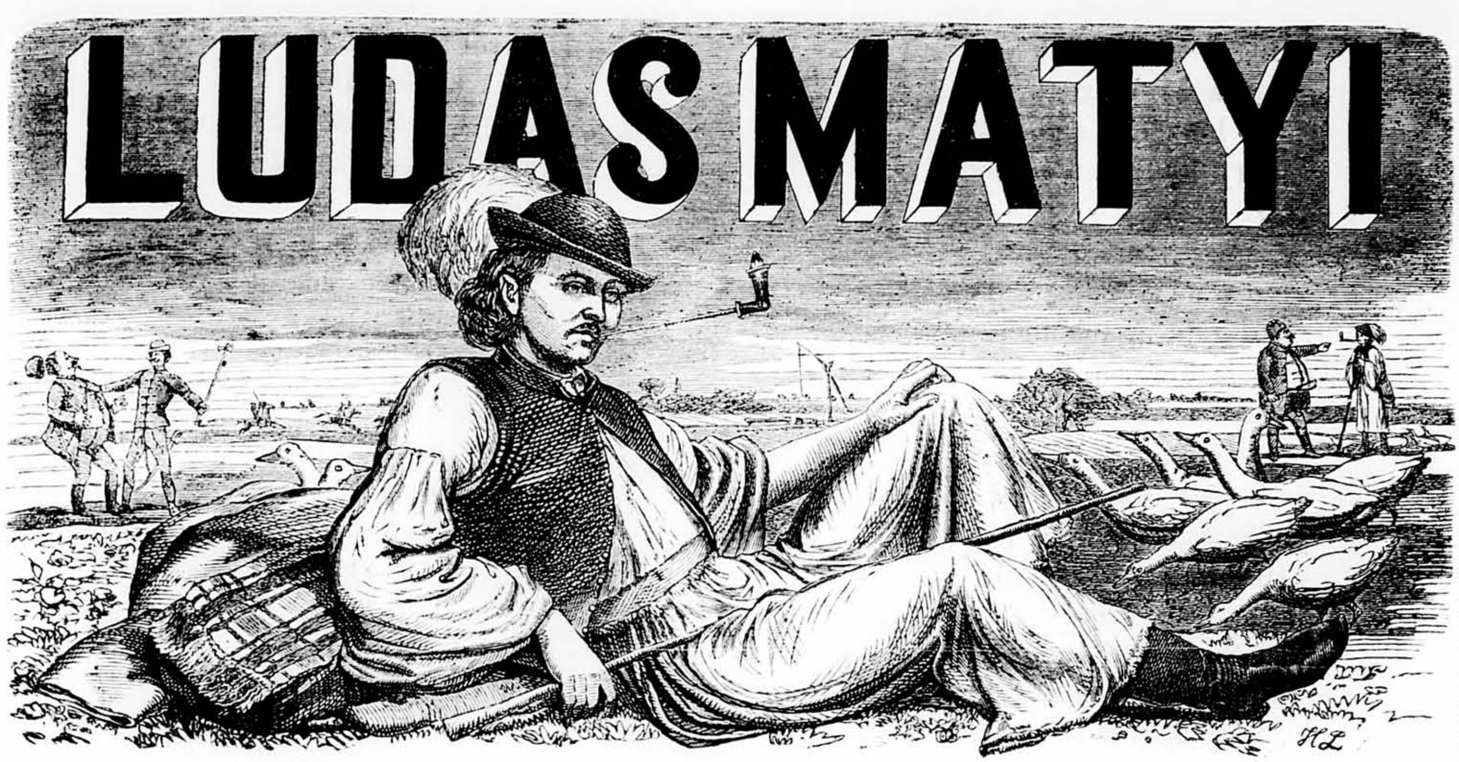

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik minden vasárnap. Ára 3 hóra csak egy forint.	Az előfizetési pénz a kiadó-hivatalba 3 korona-utcza, 18. szám alá küldendő.	Pest, oct. 27. 1867. 30. szám.	Gyüjtőknek öt előfizető után tiszteletpéldány jár.	SZERKESZTŐI IRODA: Magyarutcza 1. sz. ide küldendő mindenféle kézirat, mely Ludas Matyinak van szánva.

A zsémbes mostoha.

Csendesen rosz fiuk!
Nehogy felébredjen . . .
Alvó kis öcsétek —
A „nemzeti szellem!“

Jobb, ha meghuzzátok
Magatokat szépen,
No ne orditsátok:
„Kossuth Lajos éljen!“

Kitöri a kórság
Nevétől is annak . . .
Szegénykének quóta
Nyavalyái vannak.

S ha felköltenétek . . .
— Ez a kis uj vendég —
Bajomat növelné . . .
Sirna csak, meg . . . ennék.

Ne makranczoskodj hát
Édes fiam **Heves**!
Vagy ha elnem hallgatsz:
„Nesze egy nyakleves!“

Még te is lármázol
Jó gyermekem **Borsod**?
Nem hallgatsz? majd török
Orrod alá borsot.

Hát te mit kornyikálsz
Minduntalan **Arad**?
Fogd be a szád, mert majd
Kiütöm agyarad!

Ne légy olyan pajkos,
Te nyirképü **Szatmár**?
Hisz tettél a tüzre . . .
Fát elég rosszat már.

Hogy hetvenkedik a
Pupos hátú **Eger**!
Azt hinné az ember,
Hogy kukkanni se mer?

Aztán . . . uram bocsá . . .
Ez a nagy kamasz **Pest**!
Rosszabb a többinél —
Ez is ördögöt fest.

Lássátok milyen jó
Fiu lett **Szabolcsból**?
Még csak meg se piszszen —
Hanem kezet csókol.

Csendes szófogadó
Mint **Székesfehérvár**!
„Mely régi hirében . . .
Fogyatkozott immár.“

Ezekről vegyetek
Példát **Körös**! **Abony**!
Mert ha nem hát máskép
Segitek a bajon.

Majd adok én nektek
Egy egy biztos bácsit.
Ki megtanit adni . . .
Parolát és pácsit.

* * *

Hallgat a sok gyerek . . .
Hulló könyét issza,
Bujdosó jó apját —
Várva várja vissza.

Türjetek várjatok . . .
Ti árva gyermekek!
Édes apátok még
Haza most nem jöhet.

Ha haza jö . . . nem kell
Türnötök majd tovább . . .
Elkergetjük akkor —
A zsémbes mostohát.

KONDOR MARCZI.

Történelmi okmánytár.

I.

Ackheim budai basa levele Eger városához Heves vármegyében 1687-ben.

Ti hitetlen gyaurok! irom nektek ezen levelemet a ti Budátokból, hol mostan mi uralkodunk, melyet a hatalmas Allah! kinek neve diesöitessék! a ti számtalan bűneitek miatt Mohamed igaz hivöinek kezeibe adott. Áldassék érette az ö neve.

Hallottam ti hitetlen gyaurok! hogy a multkor, a a holdnak ujsága előtt, sötét gyászba öltözködétek vala és megemlékezétek vala a mi legnagyobb ellenségeinkről kik vezéreitek valának. Mivel pedig ti, kik a leghatalmasabb világhóditó Padisah ami urunk ellen, kinek szakálla árnyékoz benneteket, noha erre Allahra mondom! méltók nem vagytok, ezen megemlékezés által nyilvánosan fellázadtatok s igy a rettenetes és világdöntö Padisah árnyékában guggoló méltóságos személyemet megsértettétek, ennél és sok más gonoszságaitoknál fogva, kénytelen voltam én budai basa! kinek saruszijját nem vagytok méltók, hogy megoldanátok! a közigazgatást és a törvények végrehajtását kezeitekből ki kaparitani s benneteket csupán a dinnyetermesztésre szoritani. Ez okból azon mélységes hajlongásu kérelemmel járultam a világdöntö Padisah árnyékának megvalósult mivoltához, hogy Eger városának és várának kormányzását egy az ö szolgáinak leghüségesebb szolgájára bizza; ki teljes hatalommal uraljkodjék felettetek s titeket mindnyájatokat, ha jónak látja, először felakasztasson, azután pedig a ti heves és vakmerö izgató gyülekezetöteket szétoszlatva, lábaitok alá utifüvet rakjon.

Mindazon tisztviselöiteket pedig, kik neki feltétlenül nem engedelmeskednének és meg nem süvegelnék öt stante péde elkergetni s egyszersmind minden legkisebb ellenállást börötek lenyuzásával is törvényesen megtorolni alattvalói kutya kötelességének ismerje.

E végből a leghalhatatlanabb Padisah, kinek földi életét Allah! és a próféta oly rettenetes hosszu ideig nyujtsa, mig csak bocskor szijat nem hasithat börötökből, küldi vala hozzátok igaz hivö leghüségesebb szolgáját Renjár agát, hogy légyen közöttetek miként az ö személye, és ha talán tovább is hályog lenne még a ti szemeiteken, hogy nem látnátok az ö fényességét, s a magatok alacsonyságát — nyissa fel szemeiteket és kergessen pokolba benneteket.

Hitetlenek! ha ezen hatalmas aga rendeleteinek nem akarnátok engedelmeskedni, akkor magam méltóztatom lemenni hozzátok ha ugy kivánjátok, és majd szét ütök köztetek és megfogatlak mindnyájatokat és böröitöket lehuzatom és az igazhitüek legidvezitöbb Padisahjának diesöségére kitömetem polyvával. — Azért hát csak boruljatok a porba ti szolgák!

Ackheim,

budai basa, a nagy ur leghüségesebb
szolgája, nektek pedig hatalmas uratok.

Gyönyörü parádé.

Mit fog még müvelni? — a jó isten tudja, —
Az a többség, a mely a bolondját futja?
Ilyen döre népet az ördög se látott . . .
Maga jó szántából kelepczébe mászott.
Elfogadta mindazt — s ugyancsak sietett —
Mit megrontásunkra Bach, Schmerling készitett.
Közösügyet csinált a nemzet kárára,
Igy hajtá a vizet a német malmára.
Hogy Bécsben vessék ki ránk a nagy porcziót:
E czélra alkotta a delegátiót.
Annak örömére csinált sok lakomát,
Hogy oda engedte a pénzt és katonát.
Ez aztán mondhatom, gyönyörü parádé,
A közösség mellett mindenünk a másé.

Az igazügy kortese.

Eredeti levelek.

XXXVI.

Téns uram!

Bizony csak sok tarka barka história történhetik egy hét alatt is. Pápát ijesztgetnek, vármegyét kergetnek széjjel, ujságirót zárnak a tömlöczbe, képviselöt fognak perbe, adóságot csinálnak a mi erszényünkre, már most még csak a kell, hogy a bankó dög üssék ki, igy osztán majd csak egisz neki bolondul a világ már lassanként.

Bécsbe is, ugy olvastam az ujságból, hogy a téns ifjasszonyok hosszu rokolyáit széltibe letapossák a gavallérok, bizony téns uram nem nagy becsülettel viseltetnek abba a nagy városba a fejércselédek irányában, pedig hát ha már ott sem tudnak illendöséget, a nagy baj ám; hoznák ide csak azt a szép hosszu szoknyás menyecskéket, majd megmutatnám én, hogy mit kell a szoknyájával cselekedni, fogadom, hogy megemlékeznének Karakán Marcziról.

Olvasta e kigyelmed téns uram, hogy zsidó királyi biztos is van már? ugyi hogy hát csak még is kezd a világ egészen meg bolondulni. Kassán összeveszett a sok Jordán, osztán hát már oda is királyi biztost küldenek hogy eligazitsák a dolgot, csak feki nipez a zsidófėle, — mert hisz csak azir veszett az össze, hogy már a fajtájából is legyenek királyi biztosok.

Mindent megadnak már nekik a világon, a mit csak kivánnak, még is mindig az emánczipácziórul öbégatnak, hiszen van már a miniszteriumnál is elég belöllük, osztán meg széltire veszik meg a magyar urak birtokait, fiskális, doctor, patikárius, sénátor nemes ember meg minden istennyila van már belöllök, csak még kanonok hibázik meg érsek.

Hejj téns uram! hanem hiszen a még mind nem volna baj, hogy a zsidóból lesz minden, de bezzeg baj ám az, hogy Világoson akkor mulatnak az urak, mikor más becsületes magyar ember fájó szivvel, könyes szemmel emlékezik meg a hazáért igassságtalanul elvesztett nagy hazafiakról.

Bálos uram! Bálos uram! tán kelmed tudna akkor is tánczolni, ha az ides apját felakasztanák? hanem az is igaz, hogy ha meg kelmedet akasztanák fel, akkor meg mink tánczolnánk ám, s ki tudja nem eshetik e még meg, mert hát olyan forgandó ez a világ sorja h o g y!

Na téns uram hát kipitykézte e már kigyelmed! hogy mi lesz a vége talián országba annak a mostani zenebonának? mert már én elgondoltam ám magamba, — hát lássa kigyelmed! csak a lesz biz abból, hogy majd ha nem birnak avval a sok felkelö szalámi csinálóval, hát elviszik oda Deák tekintetes uramat, osztán ugy bolonddá teszi öket valami közösügyes históriával, hogy csak azon veszik észre, mikor már ott lesznek a hol a mádi zsidó. Mert hát ennek más módja nem is lehet egyátalljában, Garibaldi uramat majd megteszik harangozónak a szent Péter templomában, a fiából meg lesz minisztráns fiu.

Ugyi hát téns uram! hogy hát ha igy nem lesz — majd másképp lesz — de a mint most van, ugy nem maradhat ez is igaz. Na de többet tudunk csak a jövö héten is, majd meglássa kigyelmed!

Karakán Marczi
gulyás-bojtár.

Adomák.

Fáradtan kutyagolt a diák s utközben eléri egy kocsi.

„Vegyen fel bátyám" kéri a diák.

Megáll az ember s töviröl hegyire ki kérdezi, hogy hát honnét jö? hová megy? hol tanul? micsoda hiten van? stb. Az alatt oda ér a másik fuvaros is, a meg azt kérdezi, hogy hát mi akar lenni az ur?

„Ügyvéd" felele a diák.

No akkor nem is ülsz a kocsimra ilyenadta tentanyalója, mert ha megnölsz — te is olyan embernyuzó leszel, mint az a minapi, aki elirkálta a szöllömet. Gyü te!

Szokások a czigányoknak, hogy azt a vallást követik, a mit a falu többsége. Egy nagyobb alföldi városban jobbára kálomista népség lakott s ezt a hitet követte a czigányság is.

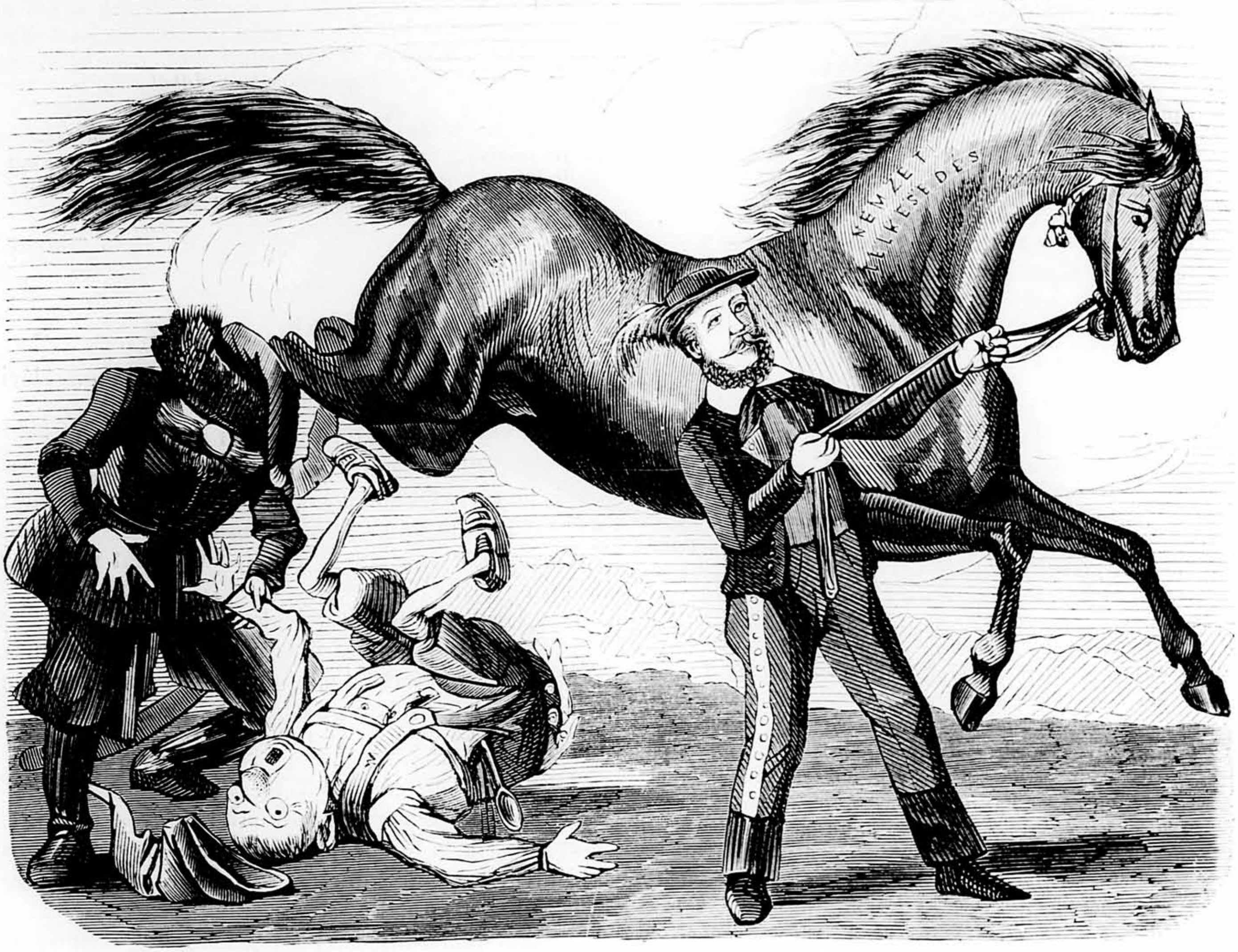
Egyházi adójuk abból állott, hogy ünnepélyesebb alkalmakkal zenével kisérték az orgonát. Egyik ünnepi napon, mikor a gyülekezet már bevégezte az áldozást, s a pap maga áldozott, épen abban a perczben talált be pillantani az egyik dáde, s vissza mordul a többire:

„Tust a papnak, nem látjátok, hogy isik! S azzal olyan tust rántottak az áldozó papnak, csakugy rezgett bele templom.

N. K . . ta város jegyzöje, ki a városban, de a környéken is nevezetes arról, hogy azon nedvet, melytöl legelöször Noé apánk lerészegedett szájában nem tarthatja, jó kedvében beállitván Deák Ferenczhez, azt igy köszöntötte:

„Hat öcsém! te vagy az a hires Deák Ferencz, kiröl azt tartják, hogy egész Magyarországban legokosabb; igy hát mi egálok (egyenlök) vagyunk, te Pesten, én pedig Nagy K . tán tudok legtöbbet.

1848-ban.

Ez a szilaj csikó, ámbár legény volt a gáton, ki féken tartotta, még is ledobta azt, ki csak ugy szőrhátán akart rajta lovagolni, hogy alig tudta felszedni a szomszédja.

Tigriskörmök.

Pestváros főorvosa kimutatást közöl a mult év október hó elsőről f. évi okt. 1 ig a születésről és halálozásról. Kiváncsi vagyok tudni, hogy azon idétlen monstrumot, melynek Deák a keresztapja, és a mit Szász Károly Mathuzsálemnek szeretett volna keresztelni, értjük a k ö z ö s ü g y e t, hova sorozta be a főorvos ur? Én azt hiszem, a h a l v a s z ü l ö t t e k k ö z z é.

Komárom városa, Tisza Kálmánnak főkurátori tisztébe történt beiktatása ünnepére fényesen iluminált. A Benczések nem csak a nemzeti lobogót tüzték ki, hanem zárdájukat is nagyszerün kivilágitották a kálomista főkurátor tiszteletére. Tisztelet becsület! az ily szabadszellemü jeles papoknak, kik tudják a reverencziát és szeretik a v i l á g o s s á g o t.

Ugyan mit mond mindezekre az Idők Tanuja! ez a s ö t é t s é g b e n h u h o g ó f ü l e s b a g o l y?

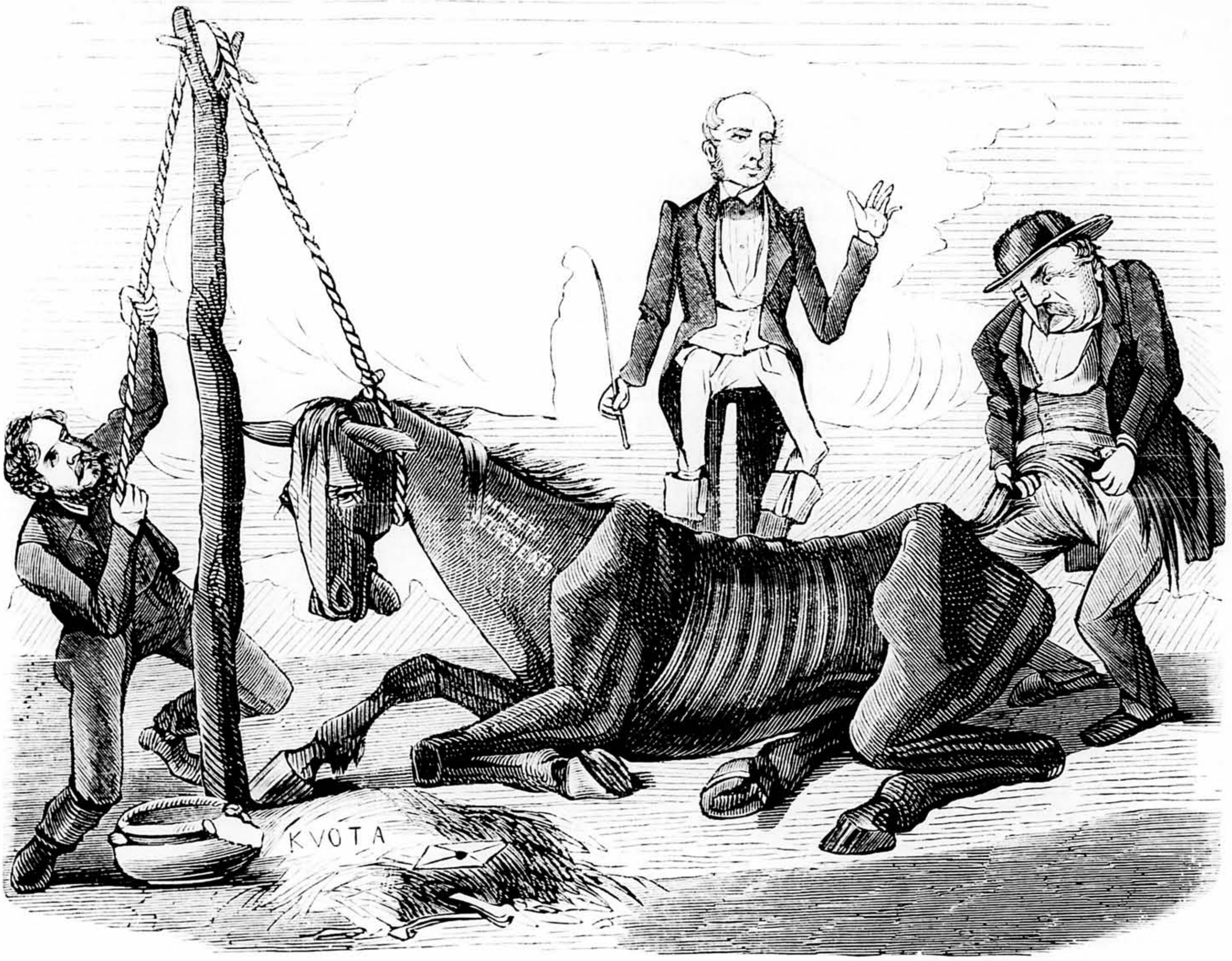
A quotáslapok bizonyosan megszagolták hogy Kandó miniszter tanácsos ur verifikátiója a napokban szőnyegre az az hogy pokróczra kerül, mert ugyancsak igyekeznek fehérre mosni a szerecsent.

De fráter nebulók! azon vérengzés következtében a kandóistákra tapadt piszkot nem mossa le Szeged minden szappanja se.

A kormánylapok roppant lármát csapnak, hogy minő független Magyarország, még adóságot is csinálhat a maga szakállára.

Megköszönjük szépen az ilyen függetlenséget, az osztrák kormány eddig csak maga csinálta az adóságot, még is alig győztük a d ó v a l, hát még majd ezután, mikor duplán költenek a r o v á s u n k r a, hogy győzzük quótával?

1867-ben.

Bezzeg most nem lehet félni töle, mert ugy elcsigázták 18 év alatt, hogy mostani gazdái sehogy sem tudják lábra állitani. Szja! szüken járt ki az abrakja.

A debreczeni deputátio — mely Tisza Kálmánt Komáromba kisérte, visszajövet betekintett az akadémia palotájába is, hol épen a képviselők üléseztek és rettentően elcsudálkozának, hogy egy csoportban annyi bugyogós honatyát látának.

Egyik civis megszólitja Ludas Matyit mint régi ismerősét: „Héh Matyi pajtás! kik légyenek ezek a bugyogós képviselők" ?

— Bizony czimbora! nem ismerem én mindeniket személyesen, anyit mondhatok csak, hogy a kiket bugyogóban látsz, az egytől egyig a Deák katonája. —

„Ühm — a fináncz is a hát, mert az is bugyogóban jár ?"

— Az hát —

Erre a szóra aztán ugy ott hagyta az én civis komám a honatyákat, mint Szent Pál az oláhokat.

P . . n hol a közerkölcsiség nem a legjobb lábon állott, a káplán prédikált, s a hallgatók között egyik tanuló társa is ott ült a karban. A fiatal lelki pásztor ilyen formán esztrengálta nyáját: „Ti istentől elfordultak, bünbe merültek stb. hogy fogok én — ott az örök biró előtt — a ti lelkeitekről számolni?

Mikor aztán ki jöttek a templomból, azt mondja rá a tanulótárs:

„Édes ecsém! megmondom én, hogy számolhatsz ott az örök biró előtt a te nyájadról."

— Ugyan hogy?

„Hát egyszerüen azt mondod, hogy akkor még te nem voltál számadó gazda, hanem csak bojtár."

Semmiresemvaro Janos levele
Ludas Matyihoz.

Matyi pajtas! kedvezs baratom!

Jajajaj ... ugy kezsdem in izs levil, mint eczeri katona czigany leginy irta dadéjanak.

Hat mar csakugyan odaig haladtung alkotmanyos iletben, hogy eszmik harczosait becsuknak bicskasok közibe. Szegin Színyi Karol mirt nem firkalta Kossuth elleniben, magas kormanynak mellette, akkor talantan lett volna annyi prenumeransa mint Palffy Berti irdekes lapjanak melynek ipensigesen csak azirt, mivel a vezirczikkeket Szasz Karol püspöki kandidatus pap irogatja, — kerek szammal van neki masfél szaz előfizető! — izs letehette volna a kit ezer forint cautió, — izs kaphatta volna talantan még egy kizs subventió izs, meg egy kizs irdemrend mellire ... igy pedig csak kapta egy honapig sötét kaloda, meg raadasul szaz forintocska büntetis.

Te Matyi! mikor ütet vittek arra szerkeztüsig előtte, nem kialtotta be neked, mint eczeri kantor, ki azt gondolta, hogy ördög viszi disznó helyett: „isten aldjon meg kollega! engem má visznek.“ Hanem in csak azt tanacslom neked, ne veszekutyalkodjal te nagy hatalmasokkal, csak azt tartsd minditig szemed előtte: „üsd agyon, de ne nagyon.“

Furcsa vilagot ilünk. Heves megyit nyakon öntik jeges izével, hogy ne heveskedjik Egernek mellette. A varmegyehazat becsuknak, bizottmanyt kicsuknak, csak beamterek maradnak bent fizetisir, kivancsi vagyom tudni, ott maradtak volna-i fizetis nikül izs?

Garibaldit Kapreraba bezarnak kitszer izs, mig izs csak kiszökik harmadszor izs. Kossuthot Magyarorszagbul kizarnak — mig izs csak begyün, ha nem ü hat Ferencz derik fia baranyai kipviselő.

Hej csak furcsak ezek a mostani kormany emberei, ugy jartung velük, mint eczeri fuvaros jarta. Hat az egy jambor nimetet vitte fuvarba; ha hegynek ment kocsi, akkor minditig mondta fuvaros: „szajj le nimet.“ ha pediglen völgynek szaladta lefeli kocsi, akkor mondta: „üjj föl nimet.“ Szeginy nimet a fuvarozas közben ugy elfaradta gyalog, hogy majd a lelki szakadt ki. Hanem mikor osztán fizetnyi köllött, ü is egyik hatos tette maganak markaba a szajj le nimetir, masik hatosocska a kocsis markaba az üjj fö nimetir.

Ugy veszünk iszre, hogy most izs az orszag szekerin, mihent könnyen szaladja — fönt ül a nimet, csakhogy itt a kocsis a nimet. Hát ha majd fizetnyi kelletik a quóta, — akarom mondanyi fuvar, akkor hogyan szamolunk mi izs?

Ugy hallatszik, hogy október szomoru napjan Vilagos csakugyan ki lett volna vilagitva? má biz illő izs, eleget besötitették Aradot azok, a kik kiilluminaltak Vilagost.

Hat most bezarom levelemet azon baratsagos tanacscsal, hogy csak vigyazz kedvezs Matyi baratom, nehogy az ebek harminczadjara kerüljél te izs, mint Magyar Ujsag szerkeztüje Böszörményi Laczi batyad, kinek felette a j u k t u d ó s o k b ó l valagatott t i z e k t a n a c s a most tartja a halalos itéletet.

Különben pedig maradtam

baratod még mindig

Semmiresemvaro Janos.

Végrehajtó itélet.

Ha volna egy ember oly bitang —
Ki lelki hivatalt visel,
Szinleg Kálvinra hallgató . . .
Jót prédikál s gonoszt mivel.
Üldözve faja hiveit, —
Kik eszméletre jöttenek,
Csalhatlansága rongy mezén . . .
Átlátni szinte értenek;
Szivet lelket betübe öl . . .
Jó eszközt rosz czéljára von,
Miképen itélnéd el azt?
„Ludasmatyiztassék agyon.“

Egy maltraitirt mester.

Rokonság az ember és növényélet viszonyai között.

Székfoglaló beszéd Csalán Pétertől a magyar tudós akadémia levelezdő tagjától.

A nagy hirü botanikus Linne! ki a növényvilág tengödésének titkait felfedezé, s azt egy szép tudomány alakjában az utókornak hagyományozá, ugy látszik e czélra a társadalmi élet rendes folyamát, az emberi életbe előforduló viszonyokat vette alapul.

Linne a növényországban, miként az életbe van az emberek közt: osztályokat, rendeket, fajokat, nemeket alkotott.

Minden növénynél a virág a családi kör, melyben a nő és himszálak együtt tenyészést eszközölnek. Azonban mintán a virágok Flóra istenasszony gyermekei: a magok országában nő uralmat gyakorolván — a himek csak eszközül szerepelnek a gyarapodás és szaporodásra.

Linne a növényeket felosztja 1—6 egész husz s azonfelüli himesekre, s kinek mennyi himje van, az határozza meg azon osztályt, rendet és fajt, a melyhez tartozik. Már ez a közéletben ugyan nem igy van pontosan, mert itt a krinolinos Flórák csak e g y h i m e s e k r e és s o k h i m e s e k r e osztathatnak fel (Monandria és Polyandria) A tisztelt olvasó ismerheti mindkét osztályt, egyik faja szolid életü becsületes szerény házi asszonyok, a másik pedig a világ puczos dámái.

Vannak továbbá plánták és virágok, melyek neveztetnek két lakiaknak, — egy tövön él t. i. a nővirág, más tövön a himvirág. különválva ágy és asztaltól, de azért a tenyészet folyik, mint a hogy az életben is ezer meg ezer példa van rá, (ilyen virág a tökvirág is, meg a kender) ahol a házas párok össze öszsze vesznek, de azért egyik jobbra, másik balra felel meg természeti hivatásának.

Vannak továbbá plánták, melyeknek nyilt virágai nincsenek, nem látható nállok a tenyészés publice, az ily plánták a magányt, félre eső helyeket szeretik, mint a klastromok szerzetesei és papjai.

Külön vannak válva Flóra kellemes gyermekeitől, de azért titkon a tenyészet nagyon szapora s épp ezért hivják öket „lopva nőszők"-nek. (Oryptogamia.) Ilyenek például a pa (valaki papot ne gondoljon) a pafrány, felixmus . . . azután a bar (itt meg valaki barátot ne értsen) barkák, mohok, gombák stb.

Hát továbbá a sok csuszó mászó növényeket ki ne ismerné? — nem valódi tükör képjei ezek a társadalmi életnek? a hol a kuszó mákvirágok egy erős rudra vagy törzsre törekedve magasra nyulnak, de ha nincs a kibe vagy a mibe kapaszkodhassanak, földön csuszóvá válnak s felökbe kerekedik a legflegmatikusabb dudva is.

Ki ne ismerné az ajánló szép virágu s gyömölcsü nadragulyát (belladona) ezt a halál osztó gyilkos növényt? hány ember van ilyen az életben, kinek külseje nyájas, csinos, megnyerö addig, mig prédáját körmei közzé vette s azután öl és semmisit. Sok van ilyen ember magas polczokon, kiket a nép bálványoz addig, mig mérgök hatását nem érzik s midön a segitség késö — akkor átkozódik a csalódott halandó. Egy szóval Linne a halhatatlan nagy füvész, az élet és a társadalom viszonyait oly bölesen s találólag alkalmazá a növény országra, hogy abba ugyan az emberiség a maga élet rendszerét tökélletesen felfedezheti, természetesen, mig az egyik öntudata müködése mellett is megrovandó, addig a másiknak vi-lág vegetátziója valóban csodálandó.

Az alkotmány herélök dala.

Vivát! minden meg van adva —
Mire vártunk, vágytunk rég,
Söt talán még sokkal több is
Mint a mit remélt a nép . . .
Félre fináncz! trafik stempli!
Hisz itt az uj alkotmány!
Épen olyan a minönek
Smerling alatt álmodánk.
Sarkantyus csizmát huzott Bach!
Megszelidült a sok bünbak . . .
S osztozkodik a hazán!

Sokan mondják, hogy a népjog
Meg van kissé herélve . . .
Na de hiszen mi is kaptunk
Kárpótlásul helyébe . . .
Egy jó adag közösügyet,
Nótát, quótát, terheket; —
Vigyázz hát nép jó magadra,
Öröljön malmunk garadja . . .
Fizess! másképp jaj neked!

A mi pártunk liberális
Az országban egyedül, —
Ugy kell tehát tánczolnotok —
Mikép e párt hegedül.
Lárifári mind hiába . . .
Opponálnak a megyék!
No hisz még csak a kellenék
Hogy győzzön az ellenzék.
Jaj . . . mi lenne, ha meg adnók
Nekik a hadsereget?
Ellenünk rebellálnának . . .
S egyenkint lepuskáznának
Mint valami verebet.

Köpönyesi Hajlongi Judás.

Hogy csapták meg a v . . kiek a kalendáriumot?

1860-dik év nyara nagyon esős volt a szilágysági részen, a munkás nép akarva nem akarva csakugy lopta a napot, várva a jobb idöt, hogy végezhesse mezei munkáját. Átalános volt a panasz az idö mostohasága miatt V . . kén is. Dehiszen biró uram nem csak azért van és ül pipázgatva a törvény asztala mellett, hogy egyik másik perlekedö félnek igazságot szolgáltasson, vagy hogy unalmában lábaszárán csapkodja a legyet, hanem neki népe boldogságáról is szükség gondoskodnia, mert hiába! ö az első tekintély a nép előtt. A v . . ki biró érezvén ezen fontos szerepet, egy forró nyári délután, midön gondolkozni már elfáradt, elővette könyvtárát, — a debreczeni nemzeti kalendáriomot, melyet Telegdi ad ki, és a mely arról nevezetes, hogy mindig ellenkező időjárást jósol, mint a Trattner Károlyi nemzeti kalendárium.

Biró uram ugyan átolvasta tizszer is az idő profétát, de még is jól esett neki abban ismét és ismét lapozgatni, s ime egyszer csak borus arcza derülni kezdett, mert a mint a juliusi napokat nézegeti, látja, hogy 20—29-ig szép tiszta időt jegyzett fel a kalendárium csináló.

„Meg van" kiálta fel a v . . ki biró, tehát jövő héten egész héten jó idö lesz már, most tehát a dologra. Parancsot ad ki a kis birónak, hogy vegye elő az öreg dobot és dobolja ki, hogy a község nagyja és apraja, a ki csak munka képes, készen legyen jövő hétfőn, mert akkor jó idö lesz.

A véletlen ugy akarta, hogy két napig a kitüzött időben csakugyan szép tiszta idő lett. Hemzsegett a mező a munkás néptől — folyt a dolog nagyban. De biró uram illetőleg a kalendáriom profétziája csak rövid ideig tartó örömet szerzett, mert harmadnapra ugyancsak megnyiltak az ég csatornái, szakadt az eső mintha öntötték volna — s lőn folytatása az előbbi időnek.

Ezen kijátszást eltürni, — a biroi tekintélyt egy kalendárium csináló hazugsága miatt alá ásni nem lehet. Ezen segiteni kellett. A tanács tehát öszvehivatott, hogy törvényt tartson a hazug kalendárium felett — el is itéltetett nagy bölcsen 25 pálczára. Minthogy pedig az egész község lőn megcsalatva, az egész község előtt kellett az elégtételnek is megtörténni, — s igy mindenek szemeláttára a faluháza udvarára kihuzatván a deres, a debreczeni nemzeti naptár 25-ig meg is csapatott.

Emlékvers

egy exellentiás ur álbumába.

Azt hirli exellentiád:!
Hogy Kossuth hazaáruló?
Nem a biz a! isten, ember
Tudja, hogy e hir nem való

Nem árulja ő a hazát,
Söt öntől megvenni készül —
Ama bizalmi nagy kincsen:
Melyet nyert a magyar néptől.

Szittya

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Khedves Mihály gazda! mi mustan még is csak forcsa egy alkhutmányus világut élönk, alig ránzsiruzta mogát a felelüs khurmány, legelsö fhü gundja hugy a fhüzetésekhet megalapittsa, natürlich, felfele elég pumpásan, lefele pedig elég miseráble.

Mihály. Bizony pedig szomszéd! én azt tartom, hogy inkább az alsóbbrendü tisztviselők fizetését kellett volna javitani, hej mert szegények ezek huzzák a dolog nehezebb végét.

Iczik. Thodja Mihály gazda! hiszen thübb várus, melyben nyomoruságghal khözdött a thiszti kar, javitutt is valamicskét az fhüzetésen, mit megthodva a miniszter or, azt mundta erre: „nem uda Boda! a mi nekhünk szabad, nem khüvetkezik hugy nektek is a legyen . . . ha van a várusnak felesleges pénze, nem khöll azt a szökséggel khözdö tisztviselük fhüzetésének javitására veszthegetni, hanem valamelyik juthékuny urszágus inthézetre khöll inkább adumányuzni . . .

Mihály. Már hiszen szomszéd! azt hiszem én, hogy aligha van olyan országos intézet, mely jobban rászorult volna a segélyre, mint egy 3—400 forinttal fizetett családos hivatalnok, kinél egy fél tuczat gyerek eszi odahaza a kenyeret, még hozzá felkell tartani az auktoritást is, kivül is belül is fényleni muszáj neki, habár nincs is hozzá olajja. Ha még a városok magán tulajdonairól is a miniszter urak akarnak rendelkezni, akkor szervusz neked városi autonomia! közgyülés! népképviselet! neked nincs egyébb kötelességed, csak fizesd azt a quótát, . . . akar marad valami a hasra akár nem. Hej pedig a gyomor ám az elsö, nem a quóta . . . A gyomorban van a világbéke, nem a közösügyben. A jóllakott ember hajlandó a mai világban, akár béke kongreszusba akár kvóta küldöttségbe menni; de az éhessel ugyan ki nem békül senki, — nem még Lónyai fináncziminiszter ur sem; mert a kinek korog a hasa, bizony felforditná az a világot is — ha birná — egy jó ebédért. Meglássa Iczik szomszéd! igy fog tenni a 48-as étvágya mellett a közösügy sovány konyháján kikoplaltatott magyar nemzet is előbb utóbb.

Iczik. Nü nü nü . . . Mihály gazda! van ám khednek esze . . . lelkhünre khend bülcsebben thodja beszélni, mint a mi császári királyi filozófosunk, a khi nemcsak ukhuskhudásra, hanem még . . . gundulkuzásra is Bécsbül nyert privilégiumot.

Ludas Matyi gyorspostája.

Tréma Bizsáncsia!
Reskess Pest vármegye!
Jaj megesett neked
Boldogtalannak . . .
Mint a kukoricsát
Felakastanak.
Hej! **Rákócsy! Bercsényi!**
Majd ád nektek **Majthényi!**
Ráday! Keglevics! Nyári!
Meg nem kell retirálni . . .
Nem elég perorálni . . .
Most kell csak ám helyt állni.

Kedves gyüjtönk!: Németh János honfi! lapunk iránt mutatott rokonszenveért fogadja hálás köszönetünket.

Egy polgártársnak helyben: Ha személyesen sziveskedik ön felkeresni, épen az ellenkezőről dokumentumokkal győzhetjük meg önt, hogy az a Smerlingféle vadállat ugrott meg. Anonym levelekre czáfolatot nem közölhetünk.

Kiadói sürgöny.

Fejér József papjelölt urnak Ácsra: A megrendelő levelet vettük, — de a kincs kimaradt belölle, bizonyosan véletlenségből.

Akhácz Menyhért és Várjon Lajos uraknak Sugatagra: Tisztelt honfiak! a lapot julius 1-től fogva, vagyis 14-ik számtól kezdve kapták meg, s igy a 26-ik számmal oct. 1-én letelt előfizetésük. Ez a Matyi elmaradásának oka, hivatlan vendég nem akar lenni.

Henicke Dezső urnak Győrbe: A 9-ik sz. hiányozván, sajnáljuk, hogy nem szolgálhatunk teljes számu példánynyal. Ha többen jelentkeznek, a hiányzó számot ujra szedetjük és azt tudatni fogjuk a lapban.

Szives kérelem.

Azon t. cz. előfizetőink, kiknek előfizetésök e hóban a jelen 30-ik számmal lejár, kéretnek annak szives megujitására.

Rajzoló **Ujházy.** | Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **MÉSZÁROS KÁROLY.** | Metsző **Horváth.**
Kiadja és nyomtatja az Első magyar egyesületi könyvnyomda (Fanda és társai) 3. korona-utcza 18. sz.